

Když je člověk nemocný, to je pěkná nuda. Musí ležet, pít se, polykat prášky a jediná zábava je televize nebo knížky. Ale od toho za chvíli bolí oči, tak je fajn, když přijde maminka nebo tatínek a přečtou mi pohádku. To se marodí hned trochu líp! Pohádky na dobrou noc vyprávějí dětem obvykle maminky. Ty však mívají právě večer v domácnosti nejvíc práce. A tak je potřeba, aby je tatínkové zastoupili, jako třeba tatínek Šíma. Ten vymýšlel svým dětem pohádky o úplně obyčejných věcech.

..Opeřině a polštáři

Byla jednou jedna peřina a jeden polštář. Celkem dva kusy. (Vida, jaký vymyslel krásný začátek!) A ta peřina povídá:

„Polštáři, jsem důležitější než ty.“

Polštář odpověděl: „Já jsem důležitější!“

(Zatím to není špatné, řekl si tatínek. Myslím, že to je dokonce výborné. Ale jak dál? Kdo je vlastně důležitější?)

Když mi nedají peřinu, bude mi zima. Když mi nedají polštář, budu mít málo pod hlavou a neusnu. Ale bratranec Standa spí bez polštáře. Prý je to zdravé pro páteř. Důležitější bude tedy peřina. Ačkoli pozor! Byly na vojně peřiny? Nebyly. Na vojně jsme se přikrývali jen zelenou štípavou dekou a prostěradlem, aby neštípala. A jak jsme, panečku, spali! Z toho vyplývá, že ani peřina není nutná. Sláva, pohádka může pokračovat.)

Peřina se zamyslela a řekla: „Když se to tak vezme, nejsi důležitý ani ty, ani já.“

A to je, milé děti, konec pohádky.

Tatínek Šíma se celý zatetelil radostí, že vymyslel pohádku od začátku do konce úplně sám. Ono to vlastně nic není. To budou zítra děti koukat. Obrátil si peřinu chladným k sobě, spokojeně naklepal polštář a rozhodl se, že bude klidně spát.

Když usneme, je to jako bychom vsedli do loďky, odrazili od břehu a celou noc se projížděli na vlnách spánku. Tatínek sice do loďky vsedl, ale ať vesloval, jak vesloval, nemohl od břehu. A tomu se říká polospánek. A v tom polospánku se mu honil hlavou tento polosen:

Polštář se naklonil k peřině a zašeptal:

„To byla ubohá pohádka, vid’?“

„To snad ani nebyla pohádka,“ odpověděla peřina.

„Mně to spíš připadalo jako nějaká hloupost.“

„Nemyslete si, že vás neslyším,“ varoval je tatínek.

Ale peřina s polštářem se bavily dál.

„Jsem zvědav, co tomu řeknou děti,“ řekl polštář.

Zdeněk Svěrák - Tatínku, ta se ti povedla